

MINISTER GOSPODARKI

DRO-0702-157-2-359w/MC/07

1
Kancelaria Senatu
08.03.07
20 58

GABINET MARSZAŁKA SENATU
wpłynęło dn. 8.03.07
nr. 1607 podpis

Warszawa, 6/03/07

Pan
Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Antoniego Szymańskiego, podczas 26 posiedzenia Senatu RP w dniu 25 stycznia 2007 r. w sprawie lokalizacji terminalu do odbioru skroplonego gazu ziemnego, skierowane pismem Sekretarza Stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów znak: DSPA-4404-5(1)/07 z dnia 6 lutego 2007 r. do Ministra Gospodarki, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Rynek gazu LNG (ang. *Liquefied Natural Gas*) to jeden z najszybciej rozwijających się podsektorów energetycznych na świecie. Udział gazu LNG w dostawach gazu do Europy wykazuje ciągłą tendencję wzrostową, która w roku 2005 wyniosła 9 %, natomiast prognozowany dalszy wzrost do roku 2015 wynieść może 19 %. Istotne jest, aby również Polska dołączyła do grona krajów, posiadających możliwość realizacji dostaw gazu ziemnego z wykorzystaniem terminalu LNG do odbioru gazu skroplonego drogą morską. Przystąpienie do budowy terminalu LNG na polskim wybrzeżu pozwoli na zwiększenie bezpieczeństwa energetycznego kraju, dywersyfikując dostawy gazu ziemnego do Polski, jednocześnie umożliwiając pokrycie wzrastającego zapotrzebowania na gaz ziemny.

Realizowana przez Rząd strategia dywersyfikacji dostaw gazu, między innymi poprzez planowany rozwój tego podsektora w Polsce, ma swoje uzasadnienie w Uchwale Rady Ministrów Nr 3/2006 z dnia 3 stycznia 2006 r. w sprawie działań mających na celu dywersyfikację dostaw nośników energii oraz Uchwale Rady Ministrów Nr 77/2006 z dnia 31 maja 2006 r. w sprawie działań zwiększających bezpieczeństwo energetyczne Rzeczypospolitej Polskiej.

W myśl § 1 ust. 2, pkt 2 powyższej uchwały uznano za zgodne z polityką Rządu podjęcie przez Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. działań związanych z budową terminala do odbioru gazu skroplonego na wybrzeżu RP. Jednocześnie w § 3 zobowiązano Ministra Gospodarki do monitorowania działań PGNiG S.A. związanych z budową terminala LNG, w szczególności z:

- 1) przygotowaniem warunków przystąpienia do tej inwestycji,
- 2) określeniem najdogodniejszej lokalizacji, oraz
- 3) zawarciem umów na dostawy gazu skroplonego.

Informuję, że w dniu 15 grudnia 2006 r. Zarząd Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa S.A. po zapoznaniu się z analizą lokalizacyjną i po konsultacjach w branżach pod uwagę regionach, podjął uchwałę o wyborze lokalizacji dla budowy terminalu LNG w Świnoujściu. Decyzja ta jest ostateczna.

Analizy dotyczące wyboru lokalizacji były prowadzone w ramach „Studium wykonalności i założeń techniczno-ekonomicznych importu gazu skroplonego LNG do Polski” i dotyczyły dwóch lokalizacji: w Świnoujściu i w Gdańsku. Studium wykonalności zostało przygotowane przez wybrane w drodze przetargu konsorcjum firm: PricewaterhouseCoopers Polska Sp. z o.o. i PricewaterhouseCoopers LLP, ILF Consulting Engineers Polska i ILF Beratende Ingenieure GmbH (Grupa ILF), Chadbourne&Parke – Radzikowski, Szubielska i Wspólnicy.

Za wyborem lokalizacji terminala w Świnoujściu przemawiają między innymi następujące argumenty:

- szybsza i łatwiejsza droga do uzyskania dostępu do terenu pod inwestycję – tereny są własnością portu, nadleśnictwa oraz gminy i są wolne od praw osób trzecich. W przypadku lokalizacji terminala w Gdańsku, większa część nieruchomości ewentualnego terenu inwestycyjnego jest przedmiotem kilku umów dzierżawy. Jedna umów dzierżawy została zawarta na czas oznaczony 30 lat i brak jest przesłanek umożliwiających wcześniejsze wypowiedzenie lub rozwiązanie tej umowy. Natomiast w odniesieniu do innej umowy dzierżawy, pomimo, iż umowa ta została wypowiedziana, rozpoczęcie inwestycji na tej części nieruchomości mogłoby zaangażować PGNiG S.A. w długotrwałe spory sądowe, gdyż strona wypowiedzianej umowy wystosowała roszczenia dotyczące praw do tej nieruchomości,
- dobry dostęp do infrastruktury technicznej tj. dróg i szlaków komunikacyjnych (dla cystern kolejowych), połączeń z krajową siecią przesyłową, mediów.

W odniesieniu do Gdańska, z uwagi na fakt, iż nie ma bezpośredniego dostępu do drogi publicznej występowałaby konieczność zawarcia odpowiedniej umowy z Zarządem Morskiego Portu Gdańsk S.A. lub ustanowienia służebności na innych gruntach ZMPG,

- krótsza droga transportu,
- większe zapotrzebowanie na gaz w regionie związane z bliskością zakładów przemysłowych (m.in. Zakłady Chemiczne Police),
- zapewnienie przez Zarząd Portów Szczecin i Świnoujście S.A. rozwoju infrastruktury hydrotechnicznej portu w Świnoujściu.

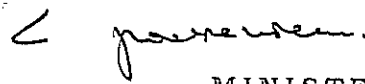
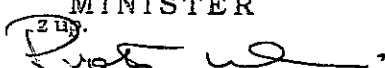
Obecnie planowane jest rozpoczęcie fazy projektowo-wdrożeniowej obejmującej między innymi:

- przygotowanie procesu inwestycyjnego (m.in. przygotowanie przetargu na projekt techniczny);
- przeprowadzenie negocjacji i podpisanie kontraktów na dostawy LNG;
- uzyskanie odpowiednich pozwoleń i zgód formalno-prawnych.

Po spełnieniu powyższych warunków możliwe będzie przystąpienie do fazy inwestycyjnej, która planowana jest w latach 2008 - 2010.

Zakłada się, że początkowa moc regazyfikacyjna terminala będzie wynosić 2,5 mld m³ rocznie. Terminal zostanie zaprojektowany w taki sposób, że możliwe będzie stosunkowo szybkie rozbudowanie jego mocy do poziomu 5 – 7,5 mld m³ rocznie, jeżeli będzie to uzasadnione zwiększonym popytem na gaz.

Przedstawiając powyższe informacje, uprzejmie proszę o ich przyjęcie jako odpowiedzi na pytania postawione przez Pana Senatora Antoniego Szymańskiego.

MINISTER
2009.

Piotr Naimski
SEKRETARZ STANU

Do wiadomości:

Departament Spraw Parlamentarnych i Samorządowych w KPRM